

Justitsministeren (Thestrup): Det ærede medlem har spurgt mig, om politiet er berettiget til at hindre, at journalister udfører deres lovlige arbejde. Det kan jeg besvare med, at det er de naturligvis ikke; det ligger vel allerede i ordene „deres lovlige arbejde“. Men det gør politiet heller ikke.

Jeg vil gerne give en lidt nærmere redegørelse for de regler, der gælder. Ifølge justitsministeriets cirkulære af 10. februar 1939 og rigspolitichefens kundgørelse af 26. juli 1961 bør der gives journalister og pressefotografer adgang til at passere politispærringer, når de legitimerer sig med deres pressekort udfærdiget af rigspolitichefen. Efter reglerne må journalisterne og fotograferne under opholdet inden for afspærringerne rette sig efter politiets anvisninger og kan nægtes adgang til bestemte steder. Københavns politis personale har en stående instruks om, at gyldigt pressekort giver adgang til at passere politiets afspærringer. Politiet bør, så vidt det er muligt, hjælpe journalister og pressefotografer til at komme begivenhederne på nært hold og observere og fotografere. Imidlertid er naturligvis det primære for politiet det rent politimæssige arbejde, og under urolige begivenheder, slagsmål, demonstrationer o. lign., kan politifolkene naturligvis komme til at komme hindrende i vejen for journalister og fotografer.

Det ærede medlem, der har stillet spørgsmålet, har henvist til begivenhederne den 27. april 1968 under en demonstration foran den amerikanske ambassade. Journalistforbundet har indgivet en klage, som politidirektøren senest ved skrivelse af 30. oktober 1968 efter nærmere undersøgelse har afvist. Jeg finder ikke, at der på det foreliggende grundlag er nogen grund til at kritisere politiets optræden.

Kjær Rasmussen: Ja, det glæder mig da, at journalisterne bør have adgang til at forcere politiets afspærringer.

Jeg forstår jo nu, at justitsministeren holder sig til politidirektørens skrivelse, men

så vidt jeg kan se, accepterer man jo så også, at politiet skal bestemme, hvor og hvornår pressefotografer og journalister skal have adgang eller rettere må iagttage, hvad der sker på gader og stræder; og det er det, jeg i min skriftlige motivering har kaldt for censur; det er det, jeg finder urimeligt, ja, farligt, farligt for meningsdannelsen naturligvis. Jeg kan ikke nok beklage, at justitsministeren i realiteten ved sit standpunkt giver politiet lov til at censurere pressen, og jeg vil gerne, at man her tager ordet „censur“ efter pålydende.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg må henvise til, hvad jeg sagde for et øjeblik siden. Der finder ikke fra politiets side nogen som helst form for censur sted.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om by- og landzoner.

(Lovforslaget (nr. 65) findes i tillæg A. sp. 1569, fremsættelsen i tidenden sp. 1568).

Formanden: Sammen med denne sag foretages de under punkterne 3 og 4 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om byplaner.

(Lovforslaget (nr. 66) findes i tillæg A. sp. 1541, fremsættelsen i tidenden sp. 1568).

Første behandling af forslag til lov om ændring i byggelov for købstæderne og landet. (Byggeri i det åbne land).

(Lovforslaget (nr. 67) findes i tillæg A. sp. 1551, fremsættelsen i tidenden sp. 1568).

Lovforslagene sattes til forhandling.